

ανοίγουν το δρόμο. Να είναι όλοι εκεί. Οι παππούδες με τους κυρτωμένους ώμους, τα ηλιοκαμένα πρόσωπα και τα ροζιασμένα χέρια και οι προπάπποι με τις βράκες και τα ζιμπούνια. Και οι γιαγιάδες με τις μακριές φούστες και τις κυπριώτικες μαντήλες στο κεφάλι, με το θυμιατήρι για να μας ευλογήσουν. Και οι πατεράδες και οι μανάδες για να μας σφικταγκαλιιάσουν.

Να είναι όλοι εκεί. Και αυτοί που όργωσαν και ιδρώσαν και έσπειραν τα χωράφια. Και φύτεψαν τις ελιές και τις πορτοκαλιές. Και που λιάτρεψαν τον κεφαλήόβρυσσο ως τον χαμαιθεό τους.

Και που, διαχρονικά, ανέχτηκαν καρτερικά τον οποιοδήποτε κατακτητή που διαφέντευε το βίος και τη ζωή τους, γιατί ήξεραν ότι ήτανε περαστικός και πως όταν έληθει το πλήρωμα του χρόνου θα φύγει

ΓΙΑΤΙ, αργά ή γρήγορα, ΘΑ ΦΥΓΕΙ...

Αύγουστος 2011

Ήμουν καλή νοικοτζυρά

της Χρυστάλλιας Νικολιάου εκ Κυθραίας, 1974

*Ήμουν καλή νοικοτζυρά που 'μουν εις το χωρκόν μου
τζιαι τίποτε δεν έλειπεν που το νοικοτζυρκόν μου.*

*Τζιαι τώρα είμαι νοικοτζυρά, το σπίτιν εν δικόν μου
τζιαι τίποτα δεν λείφκουμαι που το νοικοτζυρκόν μου
Τριγύρω μου έσειε δεντρά τζιαι φκιόρα μυρισμένα
που μου θυμίζου την Τζιυρκάν όπως που ναν συγγενικά
αμμά εν ξωμακρισμένα.*

*Θυμούμαι τους γειτόνους μου που μαστον σαν τα αδέρφκια
η νύχτα μας εχώριζεν τζι' ούληθοι μας εζηλέφκαν
Δίηθα απο το σπίτι μου είχα την εκκλήσιά
με την χρυσήν την Παναγιά που 'ρτεν τζι' αυτή στην προσφυγιάν.
Βοήθα χρυσή μου Παναγιά σύντομα να 'ρτει η ληυτεριά
ν' αφήσουμεν την προσφυγιάν
να πάμεν πίσω στην Τζιυρκάν τζιαι με λαμπάδες ται τζιερκά
ν' ανοίξουμεν την εκκλήσιάν τζιαι να προσευχηθούμεν
τον Παντοδύναμον Θεόν να τον ευχαριστούμεν.*